

Finanční arbitř

Legerova 1581/69, 110 00 Praha 1 – Nové Město
Tel. 257 042 094, ID datové schránky: qr9ab9x,
e-mail: arbitr@finarbitr.cz,
www.finarbitr.cz

Evidenční číslo: FA/13381/2016
Spisová značka (uvádějte vždy v korespondenci): FA/SU/1052/2016

U s n e s e n í

Finanční arbitř příslušný k rozhodování sporů podle § 1 odst. 1 zákona č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrovi, ve znění pozdějších předpisů (dále také „zákon o finančním arbitrovi“), rozhodl v řízení zahájeném dne 13. 6. 2016 podle § 8 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi na návrh ■ (dále jen „Navrhovatel“), proti společnosti PROFI CREDIT Czech, a.s., IČO 61860069, se sídlem Klimentská 1216/46, 110 00 Praha 1 – Nové Město, zapsané v obchodním rejstříku vedeném Městským soudem v Praze, spisová značka B 2892 (dále jen „Společnost“), vedeném podle tohoto zákona a zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve věci určení neexistence nároku na úhradu smluvních pokut a úroků z prodlení ze smlouvy o revolvingovém úvěru a neexistence nároku na náhradu nákladů rozhodčího řízení, takto:

Řízení se podle § 14 písm. a) zákona o finančním arbitrovi zastavuje.

O d ů v o d n ě n í :

1. Předmět návrhu na zahájení řízení

Navrhovatel se domáhá určení neexistence nároku Instituce na úhradu smluvních pokut a úroků z prodlení ze smlouvy o revolvingovém úvěru a neexistence nároku na náhradu nákladů rozhodčího řízení.

Finanční arbitř při zkoumání podmínek řízení z předložených podkladů zjistil, že Navrhovatel dne 27. 1. 2016 uzavřel s Institucí smlouvu o revolvingovém úvěru č. ■ (dále jen „Smlouva o úvěru“), kterou se Instituce zavázala poskytnout Navrhovateli úvěr ve výši 80.000 Kč, a Navrhovatel se zavázal tento úvěr uhradit 48 splátkami ve výši 4.762 Kč vždy k 3. dni v měsíci. Spolu se Smlouvou o úvěru uzavřel Navrhovatel s Institucí dne 27. 1. 2016 rozhodčí smlouvu, kterou si strany sjednaly příslušnost rozhodce pro řešení případných sporů vztahující ze Smlouvy o úvěru (dále jen „Rozhodčí smlouva“).

Finanční arbitř zjistil, že Instituce úvěr ze Smlouvy o úvěru zesplatnila v důsledku prodlení Navrhovatele se splácením úvěru. O této skutečnosti Instituce informovala Navrhovatele oznámením ze dne 3. 5. 2016 a zároveň ho vyzvala k úhradě dluhu ze Smlouvy o úvěru a částky 1.380,- Kč jako „*neuhrazené penalizační faktury*“.

Dne 6. 6. 2016 pak Instituce podala rozhodčí žalobu rozhodci ■ (dále jen „Rozhodce“), na základě které uplatnila nárok vůči Navrhovateli na úhradu částky 209.071,- Kč jako dluhu ze Smlouvy o úvěru po zesplatnění, částky 1.380,- Kč jako smluvní pokuty podle čl. 12.1. písm. a) a b) smluvních ujednání Smlouvy o úvěru a částky 56.394,- Kč jako smluvní pokuty podle čl. 12.5. smluvních ujednání Smlouvy o úvěru, tj. částky v celkové výši 266.845,- Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % p. a. od 6. 6. 2016 do zaplacení. Dále Instituce v rozhodčí žalobě vůči Navrhovateli uplatnila nárok na úhradu smluvní pokuty podle čl. 12.7. smluvních ujednání Smlouvy o úvěru ve výši 15.332,88 Kč a dále ve výši 0,25 % z za každý den prodlení Navrhovatele s úhradou dlužné částky 209.071,- Kč od 2. 6. 2016 do zaplacení a konečně uplatnila nárok na náhradu nákladů rozhodčího řízení ve výši 24.525,60 Kč.

Navrhovatel nesouhlasí s nárokem Instituce na úhradu smluvních pokut podle čl. 12.1. písm. a) a b), čl. 12.5. a čl. 12.7. smluvních ujednání Smlouvy o úvěru, úroků z prodlení z nesplaceného dluhu ze Smlouvy o úvěru a nesplacených smluvních pokut podle čl. 12.1. písm. a) a b) a čl. 12.5. smluvních ujednání Smlouvy o úvěru (dále jen „nároky Instituce ze Smlouvy o úvěru“) a nárokem Instituce na náhradu nákladů rozhodčího řízení. Navrhovatel namítá, že se s Institucí dohodl na odložení splatnosti řádných splátek úvěru ze Smlouvy o úvěru s tím, že po doplacení splátek, s jejichž úhradou se ocitl v prodlení, bude úvěr splácet „*podle stávajícího kalendáře*“.

2. Zkoumání podmínek řízení

Kdykoli v průběhu řízení je finanční arbitr povinen z moci úřední zkoumat, tedy nikoliv pouze na návrh jedné ze stran sporu, zda jsou splněny procesní podmínky řízení. Procesní podmínkou řízení před finančním arbitrem je příslušnost finančního arbitra k rozhodování ve sporu.

Podle § 1 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi je finanční arbitr při splnění dalších podmínek příslušný k rozhodování sporu jinak spadajícího do pravomoci českých soudů mezi spotřebitelem a

- a) poskytovatelem platebních služeb při poskytování platebních služeb;
- b) vydavatelem elektronických peněz při vydávání a zpětné výměně elektronických peněz;
- c) věřitelem nebo zprostředkovatelem při nabízení, poskytování nebo zprostředkování spotřebitelského úvěru nebo jiného úvěru, zápůjčky, či obdobné finanční;
- d) osobou obhospodařující nebo provádějící administraci fondu kolektivního investování nebo nabízející investice do fondu kolektivního investování nebo srovnatelného zahraničního investičního fondu při obhospodařování nebo provádění administrace fondu kolektivního investování nebo nabízení investic do fondu kolektivního investování nebo srovnatelného zahraničního investičního fondu;
- e) pojistitelem nebo pojišťovacím zprostředkovatelem při nabízení, poskytování nebo zprostředkování životního pojištění;
- f) osobou provozující směnářenskou činnost při provádění směnářského obchodu;
- g) stavební spořitelnou nebo zprostředkovatelem při nabízení, poskytování nebo zprostředkování stavebního spoření;
- h) obchodníkem s cennými papíry, vázaným zástupcem, obhospodařovatelem investičního fondu nebo zahraničního investičního fondu nebo investičním zprostředkovatelem při poskytování investičních služeb nebo při výkonu činností podle § 11 odst. 1 písm. c) až f) zákona o investičních společnostech a investičních fondech (obhospodařování majetku zákazníka, jehož součástí je investiční nástroj, na základě volné úvahy v rámci smluvního ujednání (portfolio management), úschova a správa investičních nástrojů včetně souvisejících služeb, avšak pouze ve vztahu k cenným papírům a zaknihovaným cenným papírům vydávaným investičním fondem nebo zahraničním investičním fondem, přijímání a předávání pokynů týkající se investičních nástrojů a poskytování investičního poradenství týkající se investičních nástrojů.

Pokud finanční arbitr zjistí, že spor nenáleží do působnosti finančního arbitra podle § 1 odst. 1 písm. a) až h) zákona o finančním arbitrovi, řízení podle § 14 písm. a) ve spojení s § 9 písm. a) zákona o finančním arbitrovi zastaví.

Mezi procesní podmínky řízení před finančním arbitrem patří i neexistence překážky řízení spočívající v tom, že v téže věci již probíhá rozhodčí řízení. Pokud finanční arbitr existenci takové překážky řízení zjistí, řízení podle § 14 písm. a) ve spojení s § 9 písm. d) zákona o finančním arbitrovi zastaví.

Překážkou řízení před finančním arbitrem je ovšem pouze probíhající soudní, resp. rozhodčí řízení, které se týká jak stejného nároku nebo stavu, tak i týchž osob, jako řízení před finančním arbitrem, když tento nárok nebo stav musí vyplývat ze stejných skutkových okolností jako těch tvrzených v řízení před finančním arbitrem.

Pro určení totožnosti předmětu řízení je potom nezbytné přesné vylíčení rozhodných skutečností, tedy údajů nezbytných k tomu, aby bylo jasné, o čem má být rozhodnuto. Pokud jsou skutkové okolnosti případu vylíčeny tak, že nárok uplatněný v řízení je třeba opřít o jiné zákonné ustanovení, než na jaké odkazují skutkové okolnosti v dříve zahájeném řízení, nepůjde o stejný předmět řízení. Totožnost předmětu řízení je současně dána pouze v případě, že se právní důvod uplatňovaného nároku neopírá o jiné skutečnosti, než které tu byly v době zahájení dřívějšího řízení. Obdobně viz např. usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 9. 2. 2011, sp. zn. 31 Cdo 365/2009, podle kterého „[o] stejnou věc se jedná tehdy, jde-li v pozdějším řízení o tentýž nárok nebo stav, o němž již bylo zahájeno jiné řízení, a týká-li se stejného předmětu řízení a týchž osob. Není samo o sobě významné, mají-li stejné osoby v různých řízeních rozdílné procesní postavení (např. vystupují-li v jednom řízení jako žalovaní a ve druhém jako žalobci). Tentýž předmět řízení je dán tehdy, jestliže tentýž nárok nebo stav vymezený žalobním petitem vyplývá ze stejných skutkových tvrzení, jimiž byl uplatněn, tedy ze stejného skutku“.

3. Zkoumání podmínek řízení v projednávaném sporu

Finanční arbitr z předložených podkladů zjistil, že Instituce uplatnila dne 6. 6. 2016 rozhodčí žalobou doručenou Rozhodci nárok na úhradu dluhu ze Smlouvy o úvěru, nárok na úhradu smluvních pokut na základě smluvních ujednání Smlouvy o úvěru a nárok na náhradu nákladů rozhodčího řízení na základě čl. 3.5. Rozhodčí smlouvy.

Pokud jde o nárok Instituce na náhradu nákladů rozhodčího řízení, nejedná se o spor, který je finanční arbitr příslušný rozhodovat podle § 1 odst. 1 písm. a) až h) zákona o finančním arbitrovi. Návrh Navrhovatele je proto v části o určení neexistence nároku Instituce na náhradu nákladů rozhodčího řízení nepřípustný podle § 9 písm. a) zákona o finančním arbitrovi, protože spor nenáleží do působnosti finančního arbitra.

Pokud jde o nároky Instituce ze Smlouvy o úvěru, finanční arbitr s ohledem na skutečnost, že o právech a povinnostech účastníků řízení ve věci sporu ze Smlouvy o úvěru bylo přede dnem zahájení řízení před finančním arbitrem zahájeno rozhodčí řízení, zkoumal, zda rozhodnutí v řízení před finančním arbitrem nebrání překážka věci zahájené, tj. překážka probíhajícího řízení o stejném nároku nebo stavu, kterého se Navrhovatel vůči Instituci v řízení před finančním arbitrem domáhá.

Z předložených podkladů finanční arbitr zjistil, že v rozhodčím řízení uplatnila Instituce vůči Navrhovateli nárok na úhradu peněžní částky představující nároky Instituce ze Smlouvy o úvěru, přičemž určení neexistence těchto nároků Instituce se Navrhovatel domáhá v řízení před finančním

arbitrem. V obou případech tedy je předmět sporu otázka existence či neexistence nároků Instituce ze Smlouvy o úvěru.

Totožnost skutkového základu je pak dána tím, že mezi účastníky řízení vznikl spor ohledně existence práva Instituce požadovat po Navrhovateli určité peněžité částky jako nároky Instituce ze Smlouvy o úvěru, přičemž Navrhovatel tvrdí, že nároky Instituce na úhradu těchto částek neexistují.

Stejně tak v rozhodčím řízení a v řízení před finančním arbitrem je dána totožnost účastníků, když v rozhodčím řízení je na straně žalobce označena Instituce a na straně žalovaného Navrhovatel. K tomuto se vyjádřil i Nejvyšší soud ve výše citovaném usnesení, podle kterého „[n]ení samo o sobě významné, mají-li stejné osoby v různých řízeních rozdílné procesní postavení (např. vystupují-li v jednom řízení jako žalovaní a ve druhém jako žalobci).“

Vedení řízení před finančním arbitrem ovšem nebrání probíhající rozhodčí řízení vedené na základě neplatné rozhodčí smlouvy, neboť v takovém případě rozhodce nemá pravomoc vést rozhodčí řízení ani ve věci rozhodnout a rozhodčí nález je tak považován za nicotný (viz usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 10. 7. 2013, sp. zn. 31 Cdo 958/2012).

Finanční arbitr proto posuzoval, zda mezi účastníky řízení došlo k platnému uzavření Rozhodčí smlouvy.

Finanční arbitr přezkoumal ustanovení Rozhodčí smlouvy a jejich platnost, zejména s ohledem na ustanovení § 3 odst. 5 zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů, ve znění účinném ke dni uzavření Rozhodčí smlouvy (dále jen „zákon o rozhodčím řízení“), podle kterého rozhodčí doložka uzavřená pro řešení sporu ze spotřebitelských smluv musí obsahovat také pravdivé, přesné a úplné informace o „a) rozhodci nebo o tom, že rozhoduje stálý rozhodčí soud, b) způsobu zahájení a formě vedení rozhodčího řízení, c) odměně rozhodce a předpokládaných druhích nákladů, které mohou spotřebiteli v rozhodčím řízení vzniknout a o pravidlech pro jejich přiznání, d) místu konání rozhodčího řízení, e) způsobu doručení rozhodčího nálezu spotřebiteli a f) tom, že pravomocný rozhodčí nález je vykonatelný.“

Informace o rozhodci a způsobu jeho určení podle § 3 odst. 5 písm. a) zákona o rozhodčím řízení strany sporu uvedly v čl. III. odst. 3. 1. ve spojení s čl. III. odst. 3. 3. Rozhodčí smlouvy, když tato ujednání v souladu se zákonem o rozhodčím řízení obsahují přesné informace ohledně rozhodců příslušných k rozhodování sporů mezi Navrhovatelem a Institucí.

Rozhodčí smlouva v čl. III. odst. 3. 2. dále obsahuje informaci o způsobu zahájení rozhodčího řízení podle § 3 odst. 5 písm. b) zákona o rozhodčím řízení. V čl. III. odst. 3. 5. Rozhodčí smlouvy jsou obsaženy informace o odměně rozhodce a nákladech, které stranám sporu mohou vzniknout v průběhu rozhodčího řízení. Čl. III. odst. 3. 3. Rozhodčí smlouvy obsahuje ujednání o místě konání rozhodčího řízení. Článek V. odst. 5. 1. Rozhodčí smlouvy řeší doručování rozhodčího nálezu a čl. III. odst. 3. 7. a 3. 8. Rozhodčí smlouvy řeší otázku nabytí právní moci a vykonatelnosti rozhodčího nálezu.

Podle čl. III. odst. 3. 6. Rozhodčí smlouvy platí, že lhůta k vyjádření k návrhu na zahájení rozhodčího řízení činí 30 dnů od doručení písemnosti. Strany sporu si současně sjednaly, že pokud se strana k výzvě rozhodce nevyjádří, má se za to, že uznává nárok, který je proti ní uplatňován. Jedná se tedy o důsledky odpovídající kvalifikované výzvě podle § 114b zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský soudní řád“).

Článek V. odst. 5.4. Rozhodčí smlouvy zakotvuje přiměřené použití občanského soudního řádu a čl. V. odst. 5. 2. odkaz na hmotné právo rozhodné pro spor, včetně práva na ochranu spotřebitele, které Navrhovateli zaručuje ochranu, kterou mu poskytují ustanovení právního řádu o ochraně

spotřebitele (k tomu srovnej rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 1. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2164/10).

Na základě uvedeného dospěl finanční arbitr k závěru, že Rozhodčí smlouva byla sjednána platně, a tudíž rozhodčí řízení zahájené na jejím základě zakládá překážku řízení podle § 9 písm. d) zákona o finančním arbitrovi.

Finanční arbitr proto uzavírá, že řízení před finančním arbitrem brání překážka věci zahájené, neboť v téže věci probíhá rozhodčí řízení, které se týká stejného předmětu řízení a stejných účastníků řízení, jako řízení před finančním arbitrem.

Finanční arbitr dodává, že podle § 32 odst. 1 zákona o rozhodčím řízení může Navrhovatel do tří měsíců od doručení rozhodčího nálezu podat návrh na zrušení rozhodčího nálezu pro některý z důvodů uvedených v § 31 zákona o rozhodčím řízení, tedy jestliže rozhodčí nález:

- a) „byl vydán ve věci, o níž nelze uzavřít platnou rozhodčí smlouvu,
- b) rozhodčí smlouva je z jiných důvodů neplatná, nebo byla zrušena, anebo se na dohodnutou věc nevztahuje,
- c) ve věci se zúčastnil rozhodce, který nebyl ani podle rozhodčí smlouvy, ani jinak povolán k rozhodování, nebo neměl způsobilost být rozhodcem,
- d) rozhodčí nález nebyl usnesen většinou rozhodců,
- e) straně nebyla poskytnuta možnost věc před rozhodci projednat,
- f) rozhodčí nález odsuzuje stranu k plnění, které nebylo oprávněným žádáno, nebo k plnění podle tuzemského práva nemožnému či nedovolenému,
- g) rozhodce nebo stálý rozhodčí soud rozhodoval spor ze spotřebitelské smlouvy v rozporu s právními předpisy stanovenými na ochranu spotřebitele nebo ve zjevném rozporu s dobrými mravy nebo veřejným pořádkem,
- h) rozhodčí smlouva týkající se sporů ze spotřebitelských smluv neobsahuje informace požadované v § 3 odst. 5, popřípadě tyto informace jsou záměrně nebo v nezanedbatelném rozsahu neúplné, nepřesné nebo nepravdivé, nebo
- i) se zjistí, že jsou dány důvody, pro které lze v občanském soudním řízení žádat o obnovu řízení).“

Podle § 32 odst. 1 věta druhá zákona o rozhodčím řízení potom platí, že „[b]yl-li rozhodčí nález vydán ve sporu ze spotřebitelské smlouvy a návrh na jeho zrušení podal spotřebitel, soud vždy přezkoumá, zda nejsou dány důvody pro zrušení rozhodčího nálezu podle § 31 písm. a) až d) nebo h).“

Podle § 35 odst. 1 zákona o rozhodčím řízení může Navrhovatel i v případě, že nepodal návrh na zrušení rozhodčího nálezu soudem, „bez ohledu na lhůtu stanovenou v § 32 odst. 1, podat návrh na zastavení nařízeného výkonu rozhodnutí kromě důvodů uvedených ve zvláštním předpisu i tehdy, jestliže

- a) rozhodčí nález je stížen některou vadou uvedenou v § 31 písm. a), d) nebo f),
- b) jsou důvody pro zrušení rozhodčího nálezu vydaného ve sporu ze spotřebitelské smlouvy podle § 31 písm. a) až f), h) nebo pokud jsou dány důvody podle § 31 písm. g) a rozhodčí nález neobsahuje poučení o právu podat návrh na jeho zrušení soudu,
- c) strana, která musí mít zákonného zástupce, nebyla v řízení takovým zástupcem zastoupena a její jednání nebylo ani dodatečně schváleno,
- d) ten, kdo vystupoval v rozhodčím řízení jménem strany nebo jejího zákonného zástupce, nebyl k tomu zmocněn a jeho jednání nebylo ani dodatečně schváleno.“

4. K výrokům rozhodnutí

Finanční arbitr na základě všech výše uvedených skutečností dospěl k závěru, že návrh Navrhovatele je v části o určení neexistence nároku Instituce na náhradu nákladů rozhodčího řízení nepřipustný podle § 9 písm. a) zákona o finančním arbitrovi, protože spor nenáleží do působnosti finančního arbitra. V části o určení neexistence nároků Instituce ze Smlouvy o úvěru je pak návrh Navrhovatele nepřipustný podle § 9 písm. d) zákona o finančním arbitrovi, neboť ve věci samé již probíhá rozhodčí řízení.

Finanční arbitr řízení podle § 14 písm. a) zákona o finančním arbitrovi zastaví usnesením, jestliže následně zjistil, že návrh je nepřipustný podle § 9 téhož zákona.

Z výše uvedených důvodů rozhodl finanční arbitr tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení lze podle § 16 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi podat odůvodněné námitky k finančnímu arbitrovi do 15 dnů ode dne doručení usnesení. Včas podané námitky mají odkladný účinek.

V Praze dne 2. 8. 2016

otisk úředního razítka

Mgr. Monika Nedelková
finanční arbitr